U nás v pubu jsem už skoro uznávaný muzikant. U stolu vždycky sedím s panem Aloisem. To je ten sedmdesátník, trumpeťák, pohřebista. Poslední dny, když kecáme o muzice, si k nám vždycky přisedne Mojmír. Čtyřicátník co hraje v dechovce. Buď na bicí nebo jenom na velký buben, moc jsem mu nerozumněl. Říkal to po osmi pivech. Ale co je důležité, když nemá fofr, tak si k nám vždycky sedne starý hospodský, někdy mu už říkáme pubista, Evža. Kdysi prý taky hrál, ale tají na co, že prý to nestojí za řeč. A ten jak slyšel že jsem folkař tak se hned ptal zda bych si nechtěl tady v pubu zahrát. Honorář? Prý to co vypiju. Tak to je šance, si říkám. Jiní se vnucují a mě berou. Trošku jsem se cukal a mlžil. Manažérsky chytré! Evža hned zvýšil nabídku, že prý nemusím jen pivo ale můžu i panáky. No jó, ale já jsem mlžil protože jsem nechtěl přiznat že umím jen pět věcí. Teda písniček. No co! Je hodně kapel co umí jen pět písniček a už objíždějí různé fesťáky. Ale Evža měl svoji představu do které jsem se mu hodil. Ve středu je v TV Česko - Norsko. A je to na Nově a o pauze jsou jen reklamy, tak vypneme zvuk a zahraješ. Tak na to by mi těch pět věcí stačilo. Domluvili jsme se.

Ve středu pub natřískaný, kolem TV se nedalo projít, přesto měl Evža nachystanou extra židli. Pro mě! Vyzkoušel jsem si posez s kytarou. Sotva jsem přejel prstem po drátech, trošku to ztichlo ale já jsem jen doladil a zkoušel jiný posez, tak abych viděl v TV ten boj. Za třicet minut, než začal fotbal, jsem si stačil z honoráře vybrat zálohu. Dvě piva. Za první poločas další dvě. A panáka navrch. To za ten Rosiho gól. A přišla přestávka. Evža vypnul zvuk u TV a představil mě. Prý pro nás štamgasty chce trochu i té kultury a že reklamy dnes vyměníme za protestsongy. Tak jsem začal. Publikum se koncetrovalo postupně jak mexické vlny. První byli potichu ti co seděli nejblíž. Pak ti co seděli dál. Atd. Ale ticho nebylo úplné. U posledních stolů to pořád hučelo jak na Letné. Ale nedal jsem se. Musím to ustát, chci být profík! No, ne? Cítil jsem se velmi dobře. Bylo to jak na Show od Stounů.

I s obrázkama. Zrovna při té písni o Krejčířovi alias Rusellovi šly za mnou obrázky: Reklama na Prostenal. Tož co! Vždyť v té chvíli to sedělo. Měl jsem přece jen starší publikum a nejméně devadesát procent z nich má určitě problémy s inkontinencí. Pak někdo začal zpívat se mnou. Ale jinou píseň. Na Staré Mohelně. Evža ho seřval. Při třetí písni se zvukové mexické vlny začaly vracet. Až došly k předním stolům. Nakonec mě poslouchal už jen pan Alois a Mojmír. Ale ten, mám dojem, už moc neposlouchal. Usnul! Po očku jsem viděl, že v televizi začínají znovu fotbalové reklamy tak jsem nemusel hrát ani tu čtvrtou a pátou píseň. Škoda. Ta poslední byla můj největší hit, při kterém jsem chtěl posluchače donutit k vyaplausování přídavku. Nevyšlo to. No přece jenom hlavní hvězdou večera byli naši fotbaloví kluci. Já jsem byl jenom host. Ale jsem si jistý že jsem poctivě odvedl svoje. Bylo to poznat při dalším vybírání honoráře. Objednal jsem si pivo a velký rum. Hospodský, pubista a pořadatel Evža neodmítl. Po fotbale se chvilku řvalo, pak jásalo, pak už bylo jen trochu veselo. A pub se vyprázdňoval. Zbylo asi jen patnáct lidí a když jsem chtěl balit kytaru do futrálu tak chtěli ať ještě něco zahraju. Hrábl jsem do strun. Ale nešlo to. Honorář byl velký. Stejně chtěli ať zahraju Do lesíčka na čekanou. A někdo tam syknul Cikán černý cikán. Ale nevím jestli to chtěl zahrát, protože se zrovna ve

dveřích objevil Gejza Horvát. Když jsem odcházel tak jsem ještě hrdým pohledem přejel pub a mířil ke dveřím. V tu chvíli jsem uslyšel jednolitý potlesk dvou páru rukou. To se probudil Mojmír a spolu s panem Aloisem mi udělali vyprovázecí aplaus. Jó, muzikat umí uctít dobrého muzikanta. Tím mi potvrdili že jsem na dobré cestě k české folkové špici. Prostě mám dobře našlápnuto. A hlavně ten talent.

Ahoj Váš folkař Pepas.